

stilling, som gaar ud paa, at det for Finantsaaret 1885—86 afslagte Regnskab ikke kan passere.

Scharling: Den Indstilling, for hvilken den ærede Ordfører nu har taget Ordet, er jo i fuld Overensstemmelse med den Opfattelse, som dette Thing's Flertal gennem en Række af Aar har gjort gjældende lige overfor de foreliggende Spørgsmaal, og der synes for saa vidt ikke at være Anledning til atter at komme dybere ind paa disse Spørgsmaal. Ogsaa jeg skal derfor fatte mig kort lige overfor den foreliggende Sag. — Jeg skal først bemærke, at naar der er henvist til, at den provisoriske Lov af 1ste April 1885 er bleven forkastet den 12te Oktober samme Aar, og der derfor i ethvert Tilfælde ikke findes nogen Hjemmel eller Basis for de Udgifter, der ere afholdte i det paafølgende Tidrum, saa har jeg lige derved gjort gjældende, at en Lov ikke kan forkastes to Gange, og at man derfor, som ogsaa paa en vis Maade Flertallet anerkjender, maa opfatte den ene Forkastelse som kun rammende det Forslag, hvormed den provisoriske Lov følger, og den anden Forkastelse som rammende selve den provisoriske Lov. Men Flertallet og Mindretallet ere ganske vist uenige om, ved hvilken Leilighed det var, at selve den provisoriske Lov blev forkastet. Naar nu Flertallet overfor mine Udtalelser gjør gjældende, at det er urigtigt, naar jeg paastaar, at Folkethinget har forkastet den samme Lov to Gange, saa har jeg kun henvist til selve de to Statsrevisorens Udtalelser, som ere aftrykte i Betænkningen, hvor der staar: „kommer hertil, at den foreløbige Lov af 1ste April 1885 saavel den 12te Oktober 1885 som den 25de Januar 1886 er forkastet af Folkethinget“. Det er dertil, jeg har henvist i mine Udtalelser, der altsaa ere fuldstændig rigtige, medens man derimod, som sagt, kan være i Tvivl om, ved hvilken Leilighed det var, at man egentlig forkastede Loven. Deri har Flertallet Ret, men det har ikke Ret i, at man kun een Gang har forkastet den. Her staar Mening overfor Mening, og jeg skal derfor indskrænke mig til kun at hævde den Opfattelse, jeg har gjort gjældende i Betænkningen. Naar den ærede Ordfører nu udtalte, at Mindretallet ikke har indladt sig paa at forsvare den egl. Resolution af 26de Januar, og deri saa et Vidnesbyrd om, at ogsaa Mindretallet betragtede den egl. Resolution som liggende udenfor Grundlovens Forudsætninger, saa skal jeg indrømme, at jeg betragter denne egl. Resolution som liggende udenfor Grund-

lovens Forudsætninger; men, naar jeg ikke har villet indlade mig paa at udtale mig nærmere om den, saa er det, fordi jeg søgte Dækning for det paagjældende Tidrum i den paafølgende provisoriske Lov, som afløste denne Resolution. Hvad angaar selve Spørgsmaalet om de saakaldte provisoriske Finantslove, da skal jeg slet ikke komme ind paa det Spørgsmaal, om en egentlig Finantslov i Grundlovens Forstand, det vil sige en Lov indeholdende et bindende Overflag over Indtægter og Udgifter, kan udstedes provisorisk; thi det er Noget, som hidtil ikke er slet; det, der er udstedt ad provisorisk Veie, er midlertidige Bevillingslove. Hovedspørgsmaalet bliver dette, om man kan betragte Grundlovens Bestemmelser i det Hele taget som i den Grad udtømmende, at Alt, hvad der ligger udenfor deres Ordlyd, maa siges at være grundlovstridigt, eller om man antager, at Grundlovsbestemmelser giver Plads for supplerende Bestemmelser i de Tilfælde, hvor de Forudsætninger hvorpaa Bestemmelserne ere byggede, vise sig ikke at være tilfede. Jeg antager det Sidste, og jeg tror, at Praxis og den ogsaa her i dette Tilfælde fulgte Praxis giver mig Medhold i saa Henseende. Dersom det Første var Tilfældet, dersom Alt, hvad der laa udenfor Grundlovens udtrykkelige Bestemmelser, var grundlovstridigt, saa var man jo alt forlængst kommet ind paa grundlovstridige Handlinger, som Rigsdagen fuldstændig har godkjendt og tilgivet. I Juni-Grundlovens § 52, der svarer til den nu gjældende Grundlovs § 49, er der jo som bekendt ikke Tale om Tillægsbevillingslove. Der fastsættes der, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i samme, det vil sige i Finantsloven. Men det viste sig her, at den ikke lod sig gennemføre i Praxis, at der altsaa her var en Løkke, at den Forudsætning, hvorpaa Bestemmelsen byggede, ikke slog til, og at der blev Spørgsmaal om supplerende Bestemmelser. Man fik meget hurtigt Efterbevillings- og Tillægsbevillingslove. Den reviderede Grundlov anerkjendte udtrykkelig dette, idet den tilføjede Ordene „eller en Tillægsbevillingslov“ til Finantsloven. Men heller ikke den Forudsætning, at der altid vil foreligge en Finantslov inden det nye Finantsaars Begyndelse, har holdt Stand i Praxis. Ogsaa her foreligger et Tilfælde, hvor der blev Brug for supplerende Bestemmelser. Var dette ikke Tilfældet, saa maatte det være en ubetinget grundlovsmæssig Pligt for Rigsdagen at skaffe en Finantslov i Stand inden 1ste April, og i saa Fald vilde Undlæbelsen deraf være et Brud paa Grundloven fra